

Arrest

nr. 218 699 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Laila HAJJI
Bist 47
2180 EKEREN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAJJI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn. Hij diende op 31 juli 2017, bij de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko) een aanvraag in voor een visum type C, om samen met zijn moeder en 2 zussen zijn grootmoeder in Nederland te bezoeken.

1.2. Hij maakte op 29 maart 2018 en 27 mei 2018 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Hij diende op 10 juli 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse grootmoeder met verblijfsrecht in België. Hij diende ten laatste op 10 oktober 2018 volgende documenten over te leggen: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden.

Verzoeker werd op 11 december 2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Antwerpen wegens braak.

Verzoeker werd op 20 december 2018 het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd aangezien de gevraagde documenten niet binnen de gestelde termijn werden overgemaakt. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker werd op 5 maart 2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak. Hij werd op 6 maart 2019 vrijgesteld.

Hij maakte op 13 maart 2019 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole omwille van bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap (AN.45.LB.030899/2019; AN.92.LB.030895/19). Uit het verslag van de politie (AN.55.LB.31029/2019) blijkt dat verzoeker zich bijzonder fysisch en verbaal agressief opstelde t.a.v. de ordediensten en ten aanzien van omstaanders. Uit het verslag blijkt ook dat getuigen verklaarden dat hij al wekenlang kinderen, ouderlingen en voorbijgangers in de buurt lastigviel.

Hij werd door de politie gehoord doch weigerde elke medewerking alsook het formulier hoorrecht in te vullen.

Hij werd op 14 maart 2019, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Dit is de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Betrokkene weigerde op 14.03.2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen enige medewerking bij het invullen van het hoorrecht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd op 05.03.2019 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dergelijke feiten getuigen van een ernstige normvervaling in hoofde van verdachte. Inbraken verhogen de onveiligheid en het onveiligheidsgevoel. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Op 13.03.2019 werd opnieuw aangehouden door de politie van Antwerpen en werd ten laste van hem een pv opgesteld wegens bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap (AN.45.LB.030899/2019; AN.92.LB.030895/19).

Uit het verslag van de politie (AN.55.LB.31029/2019) blijkt dat betrokkene zich bijzonder fysisch en verbaal agressief opstelde ten aanzien van de ordediensten en ten aanzien van omstaanders. Uit het verslag blijkt ook dat getuigen verklaarden dat betrokkene al wekenlang kinderen, ouderlingen en voorbijgangers in de buurt lastigviel.

Betrokkene werd gehoord op 14.03.2019 door de politiezone van Antwerpen maar weigerde te antwoorden op de vraag of hij in België een duurzame relatie of kinderen heeft. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samen met zijn moeder, broer en zussen in augustus 2017 de Schengenzone binnenkwam, in het bezit van een visum geldig voor kort verblijf afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten. In juli 2018 deden zij te Antwerpen een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkene's Belgische grootmoeder. Deze aanvraag werd in januari 2019 verworpen. Al deze gezinsleden verblijven aldus net als betrokkene illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het gegeven dat de grootmoeder van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze grootmoeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn grootmoeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigerde op 14.03.2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen enige medewerking bij het invullen van het hoorrecht.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd op 05.03.2019 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dergelijke feiten getuigen van een ernstige normvervaging in hoofde van verdachte. Inbraken verhogen de onveiligheid en het onveiligheidsgevoel. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Op 13.03.2019 werd opnieuw aangehouden door de politie van Antwerpen en werd ten laste van hem een pv opgesteld wegens bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap (AN.45.LB.030899/2019; AN.92.LB.030895/19).

Uit het verslag van de politie (AN.55.LB.31029/2019) blijkt dat betrokkene zich bijzonder fysisch en verbaal agressief opstelde ten aanzien van de ordediensten en ten aanzien van omstaanders. Uit het verslag blijkt ook dat getuigen verklaarden dat betrokkene al wekenlang kinderen, ouderlingen en voorbijgangers in de buurt lastigviel.

Terugleiding naar de grens

Betrokkene weigerde op 14.03.2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen enige medewerking bij het invullen van het hoorrecht.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene werd op 05.03.2019 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dergelijke feiten getuigen van een ernstige normvervaging in hoofde van verdachte. Inbraken verhogen de onveiligheid en het onveiligheidsgevoel. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Op 13.03.2019 werd opnieuw aangehouden door de politie van Antwerpen en werd ten laste van hem een pv opgesteld wegens bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap (AN.45.LB.030899/2019; AN.92.LB.030895/19).

Uit het verslag van de politie (AN.55.LB.31029/2019) blijkt dat betrokkene zich bijzonder fysisch en verbaal agressief opstelde ten aanzien van de ordediensten en ten aanzien van omstaanders. Uit het

verslag blijkt ook dat getuigen verklaarden dat betrokkene al wekenlang kinderen, ouderlingen en voorbijgangers in de buurt lastigviel.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigerde op 14.03.2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen enige medewerking bij het invullen van het hoorrecht.

Betrokkene geeft dan ook geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Een schending van artikel 3 kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigerde op 14.03.2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen enige medewerking bij het invullen van het hoorrecht.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.M., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, D., M., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tegen de verwijderingsmaatregel werd ingesteld overeenkomstig artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4. De toepassing van deze voorwaarde

2.4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiele motiveringsplicht en de schending van artikelen 6 en 8 van het EVRM.

2.4.2. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 6 EVRM. Schending van art. 8 EVRM.

Art. 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat zonder twijfel een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) een beslissing tot verwijdering inhoudt.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dient gedaagde rekening te houden met het familieleven. Deze bepaling refereert naar art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM vindt in casu toepassing. Bij de bepaling van het begrip ‘gezin’ wordt geen onderscheid gemaakt tussen een ‘wettig’ en een ‘natuurlijk’ gezin’. Nauwe verwantschapsbanden worden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven beschermd.

Art. 8 EVRM is geenszins beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie. Dit werd door het EHRM bepaald in het arrest Kroon (EHRM, 20 september 1994, Kroon v Nederland, overweging 40).

Naar huidig recht kan de band tussen broers en zussen worden gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben.

Er bestaat een voldoende nauwe band tussen verzoeker en zijn grootmoeder. Naast het feit dat zij een bloedband hebben, woonden zij samen.

Het is de logica zelve dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Dat de motivering in de bestreden beslissing als volgt luidt:

“(…)

In juli 2018 deden zij te Antwerpen een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkene Belgische grootmoeder. Deze aanvraag werd in januari 2019 verworpen. Al deze gezinsleden verblijven aldus net als betrokken illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het gegeven dat de grootmoeder van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene.

(…)”

De motivering is beknopt, algemeen en foutief. De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst houdt wel degelijk een schending in van artikel 8 EVRM, nu hij gescheiden zal worden van zijn grootmoeder, met wie hij een gezin vormt.

Het is bijzonder ongelukkig dat gedaagde verzoeker net op dit moment terug wilt sturen. Verzoeker had immers reeds verschillende stappen ondernomen om zijn verblijfsrecht te regulariseren en was thans – zoals vermeld – in afwachting van een afspraak bij de stad Antwerpen opdat hem een A.I. zou worden afgeleverd. Deze afspraak werd reeds eind januari 2019 aangevraagd.

Zijn moeder, broer en twee zussen verblijven thans in afwachting hiervan steeds in België. Ook van hen zal verzoeker bij een eventuele terugkeer gescheiden worden.

Gedaagde hield geen rekening met deze persoonlijke omstandigheden.

Gedaagde geeft verzoeker niet de kans om zich illegaal statuut om te zetten in een legaal statuut, hetgeen perfect mogelijk zou zijn op basis van gezinshereniging met zijn grootmoeder (zo ook voor zijn moeder, broer en twee zussen).

Hier wordt foutief uitdrukkelijk gesteld dat een repatriëring geen breuk inhoudt van de familiale relaties wat nu net wel het geval is. Immers verzoeker wordt ook een inreisverbod betekend en hij zal m.a.w. zijn familie voor de komende zes jaar niet te zien krijgen.

Dat de motivering in de bestreden beslissing verder als volgt luidt:

“Betrokkene werd op 05.03.2019 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (...)

Op 13.03.2019 werd opnieuw aangehouden door de politie van Antwerpen en werd ten laste van hem een pv opgesteld wegens bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap (...)

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EVRM waarin wordt bepaald dat er onderhavige situaties in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Meer in het bijzonder verwijst verzoeker allereerst naar het arrest Nunez v. Noorwegen waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest Boultif v. Zwitserland dd. 2.8.2001 waarin het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging. Dit zijn de volgende criteria:

- Aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- De tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- De nationaliteit van de betrokkenen;
- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval; de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

In geval van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op basis van artikel 7, eerste alinea 3° van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij een belangenafweging te maken waarbij de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij in overweging worden genomen.

Daarbij dient rekening te worden gehouden met de ernst en de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten en de gezinssituatie van verzoeker.

Het behoeft geen uitgebreid betoog dat verzoeker zeer jong is.

Ook de rechtbank heeft klaarblijkelijk rekening gehouden met zijn persoon, de omstandigheden en gunstig strafverleden waarbij hem een vrij lichte straf met uitstel werd opgelegd.

Het is dan ook bijzonder kortzichtig om op basis van één veroordeling - zonder degelijke kennis te hebben omtrent de aard van de feiten en de concrete omstandigheden - te besluiten dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

De politionele tussenkomst d.d. 13 maart 2019 kan bezwaarlijk als “bijkomende” motivering hiervoor worden weerhouden, daar in België nog steeds het vermoeden van onschuld geldt. Verzoeker wordt immers geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel bewezen is.

Bovendien zijn de omschreven feitelijkheden niet dermate ernstig (openbare dronkenschap en “lastigvallen” van de buurt) om te doen besluiten dat verzoeker een gevaar vormt voor de Belgische samenleving.

De motivering is stereotiep en voldoet niet aan een correcte feiten vinding. De motivering kan bezwaarlijk aanzien worden als een individueel onderzoek van verzoekers persoonlijke situatie.

MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL IN GEVAL VAN ONMIDDELLIJKE TENUITVOERLEGGING VAN DE AANGEVOCHTEN BESLISSING

Verbod tot restrictieve interpretatie van de voorwaarde moeilijk te herstellen nadeel

Verzoeker meent dat hij recht heeft op de procedurele waarborgen voorzien worden in het Europees procesrecht.

Dat de vraag zich opdringt of de voorwaarde van moeilijk te herstellen nadeel om te komen tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verenigbaar is met het recht van verzoeker op een effectief beroep. Verzoeker meent dat een gewone schorsing en een gewone procedure nietigverklaring zodanig lang zullen duren dat moeilijk kan gesteld worden dat het gaat om een effectief beroep.

Verzoeker meent dat ook dat gelet op het feit dat huidige Vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat de voorwaarde van "moeilijk te herstellen nadeel" te restrictief te beoordelen daar er een risico bestaat dat er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden is.

Dat ook de beginselen van het Europees procesrecht voortvloeiende uit artikel 13 EVRM (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel), uit art. 47 van het Handvest en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zelf geschonden zijn indien men zou overgaan tot een te restrictieve toepassing van de voorwaarde van moeilijk te herstellen en moeilijk nadeel.

Dat indien de voorwaarde moeilijk te herstellen nadeel te restrictief wordt geïnterpreteerd er sprake is van het virtueel onmogelijk of extreem moeilijk maken van het recht op beroep.

Dat vermelde beginselen van toepassing zijn op 'eenieder' die in confrontatie is met een staat die het EVRM en het Handvest onderschreven heeft, in casu ook België.

De niet-schorsing heeft onmiddellijke verregaande gevolgen voor het gezin waar verzoeker deel van uitmaakt. Hij groeide op binnen het gezin en vervult een belangrijke rol binnen het gezin.

Dat verzoeker in Marokko geen familie heeft waarbij hij kan wonen.

De niet-schorsing brengt onmiddellijk ernstige nadelen (er moet zelfs geen sprake zijn van schade, quod non) mee.

Het nadeel is evident.

Dat een moreel nadeel kan volstaan om te kunnen stellen dat een er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Manifeste wetsschendingen

Essentieel is verder dat de in de middelen aangeduide fundamentele rechten van verzoeker geschonden worden, namelijk artikel 6 en 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat uit de middelen blijkt dat deze ernstig zijn en er manifeste wetsschendingen aanwezig zijn. Het is duidelijk dat de ganse motivering op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke context en met de hiermee verbonden fundamentele rechten.

Deze manifeste wetsschendingen kunnen op zich leiden tot het aanvaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het feit dat opzichtsens een burger manifest rechtsschendingen plaatsvinden kan op zich een voldoende reden zijn om het nadeel te aanvaarden.

Verzoeker is van mening dat dit in casu het geval is.

Het moeilijk te herstellen nadeel is bijgevolg aanwezig."

2.4.3. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Bijgevolg kan de verzoeker zich in de voorliggende betwisting niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

2.4.4. Verzoeker acht artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.4.5. Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker heeft nooit op legale wijze in België verbleven. De bestreden beslissing houdt dus geen weigering in van een voortgezet verblijf. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating waarbij het EHRM oordeelt dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij eerder onderzocht dient te worden of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen

dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, §68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.4.6. Verzoeker betoogt dat voorbij werd gegaan aan het duurzaam karakter van zijn relatie met zijn grootmoeder met wie hij een gezin vormt en met zijn moeder, zussen en broers die ook in België zijn. Verzoeker wijst erop dat het *“bijzonder ongelukkig [is] dat gedaagde verzoeker net op dit moment terug wilt sturen. Verzoeker had immers reeds verschillende stappen ondernomen om zijn verblijfsrecht te regulariseren en was thans – zoals vermeld – in afwachting van een afspraak bij de stad Antwerpen opdat hem een A.I. zou worden afgeleverd. Deze afspraak werd reeds eind januari 2019 aangevraagd”*. *“Zijn moeder, broer en twee zussen verblijven thans in afwachting hiervan steeds in België. Ook van hen zal verzoeker bij een eventuele terugkeer gescheiden worden. Gedaagde hield geen rekening met deze persoonlijke omstandigheden”*.

2.4.7. Verzoeker is inderdaad naar België gekomen met zijn moeder, broer en twee zussen. Ze dienden op 10 juli 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een burger van de Unie, met name verzoekers Nederlandse grootmoeder met verblijfsrecht in België. Deze werd verworpen in januari 2019 nu de gevraagde documenten niet tijdig werden neergelegd. De bestreden beslissing stelt hierover: *“In juli 2018 deden zij te Antwerpen een aanvraag tot vestiging in functie van verzoekers Belgische grootmoeder. Deze aanvraag werd in januari 2019 verworpen. Al deze gezinsleden verblijven aldus net als betrokkene illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen”*.

2.4.8. Indien het bestaan *an sich* van een gezinsleven in hoofde van verzoeker met zijn moeder, broer en zussen niet wordt betwijfeld, dan stelt de bestreden beslissing: *“In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het gegeven dat de grootmoeder van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze grootmoeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn grootmoeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn”*.

2.4.9. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij zijn gezinsleven met zijn moeder, broer en zussen die thans illegaal in België verblijven, niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. De bestreden beslissing stelt in dit verband: *In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het gegeven dat de grootmoeder van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan*. Geheel terecht oordeelt de verwerende partij immers dat de voormelde gezinsleden eveneens illegaal in het Rijk verblijven en dus het land dienen te verlaten nu ze in België geen verblijfsrecht hebben. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing het gezin ontwricht. Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk menen dat hij rechten kan putten uit de illegale aanwezigheid van zijn moeder, broer en twee zussen in België. De bestreden beslissing stelt nog: *“In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”*. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voorzetting van zijn gezinsleven met de voormelde familieleden als dusdanig verhinderen in het land van herkomst.

2.4.10. Inzake de grootmoeder stelt de bestreden beslissing terecht vast: *“Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze grootmoeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn grootmoeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn”*.

De gestelde bloedband met de grootmoeder belet niet dat verzoeker de *“voldoende nauwe band tussen verzoeker en zijn grootmoeder”* dient aan te tonen. Raad merkt op dat deze beweerde nauwe band met verzoekers grootmoeder niet wordt ondersteund door de informatie in het administratief dossier. Uit het administratief dossier kan enkel blijken dat verzoeker die hiertoe de kans kreeg tijdens het gehoor met de politie op 14 maart 2019, verkoos niet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker weigerde dus elke medewerking aan het gehoor. Daarbij kan met verwerende partij vastgesteld worden dat het administratief dossier geen enkel gegeven bevat waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker op zijn naam een nieuwe aanvraag van gezinshereniging met zijn Nederlandse grootmoeder heeft ingediend. Hij werd op 14 maart 2019 in het bezit gesteld van de voorliggende bestreden beslissing.

2.4.11. Indien het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen reden of motivering vormt voor het nemen van een verwijderingsbeslissing, staat dit niet in de weg dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen in het kader van een verwijderingsbeslissing om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, kan immers het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de verwijderingsbeslissing noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

2.4.12. Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EVRM in dit verband. Tevens stelt verzoeker *“In geval van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op basis van artikel 7, eerste alinea 3° van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij een belangenafweging te maken waarbij de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij in overweging worden genomen”*.

Verzoeker meent dat rekening dient te worden gehouden met de ernst en de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten en de gezinssituatie van verzoeker, met verzoekers leeftijd als jong volwassene en met de aard van de veroordeling.

2.4.13. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij op individuele basis een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om uit de voorliggende elementen af te leiden dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing wijst eerst op de veroordeling van verzoeker: *“Betrokkene werd op 05.03.2019 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dergelijke feiten getuigen van een ernstige normvervalsing in hoofde van verdachte. Inbraken verhogen de onveiligheid en het onveiligheidsgevoel. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.”*

Waar verzoeker meent dat *“de politionele tussenkomst van 13 maart 2019 bezwaarlijk als “bijkomende” motivering kan worden weerhouden, daar in België nog steeds het vermoeden van onschuld geldt. Verzoeker wordt immers geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel bewezen is”*, kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat er sprake is van een veroordeling maar enkel van een verslag van de politie.

Met verwijzing naar het arrest EHRM, Boulouf/Zwitserland, 2 augustus 2001, dat ook verzoeker citeert, stelt de Raad dat ook de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd als criteria worden geformuleerd die als leidraad dienen bij het maken van een billijkheidsafweging (zie § 48). Aldus kon de gemachtigde naast de strafrechtelijke inbreuk, wel degelijk rekening houden met verzoekers handelwijze in België zoals kan blijken uit de bestreden beslissing: *“Op 13.03.2019 werd opnieuw aangehouden door de politie van Antwerpen en werd ten laste van hem een pv opgesteld wegens bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap (AN.45.LB.030899/2019; AN.92.LB.030895/19).*

Verzoeker kan menen dat *“de omschreven feitelijkheden niet dermate ernstig [zijn] (openbare dronkenschap en “lastigvallen” van de buurt) om te doen besluiten dat verzoeker een gevaar vormt voor de Belgische samenleving”*, de bestreden beslissing stelt bijkomend dat uit *“het verslag van de politie (AN.55.LB.31029/2019) blijkt dat betrokkene zich bijzonder fysisch en verbaal agressief opstelde ten aanzien van de ordediensten en ten aanzien van omstaanders. Uit het verslag blijkt ook dat getuigen verklaarden dat betrokkene al wekenlang kinderen, ouderlingen en voorbijgangers in de buurt lastigviel”*.

2.4.14. De Raad stelt verder vast dat verzoeker nooit legaal in België heeft verbleven en in het beste geval over een tijdelijke machtiging kon beschikken voor de duur van zijn visum. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker pas in *augustus 2017 de Schengenzone binnenkwam*” doch er wordt geen positieve integratie aangetoond, temeer nu kan blijken dat verzoeker op zijn anderhalf jaar verblijf in België een veroordeling opliep van gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor diefstal met braak op 5 maart 2019, er een week later op 13 maart 2019 door de politie van Antwerpen ten laste van hem een PV werd opgesteld wegens bedreiging door zinnebeelden en gebaren en openbare dronkenschap en blijkt dat betrokkene zich bijzonder fysisch en verbaal agressief opstelde ten aanzien van de ordediensten en ten aanzien van omstaanders. Uit het verslag blijkt ook dat getuigen verklaarden dat betrokkene al wekenlang kinderen, ouderlingen en voorbijgangers in de buurt lastigviel. Dit vormt op zich al een aanwijzing van het niet-geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

2.4.15. Verzoeker concretiseert op geen enkele wijze de duurzame banden die hij hier zou hebben opgebouwd, noch met zijn grootmoeder, noch met andere ingezetenen. Hij toont bijgevolg geen banden en netwerk aan in België dat van aard en intensiteit zou zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen en een belangenafweging noodzakelijk (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

2.4.16. Op basis van zijn overwegingen kon de gemachtigde van de minister rechtsgeldig concluderen dat er te dezen geen positieve verplichting bestaat voor de Belgische overheid om de betrokken vreemdeling, ondanks zijn illegale verblijfssituatie, op zijn grondgebied te gedogen zodat hij zijn gezinsleven aldaar zou kunnen handhaven en ontwikkelen.

2.4.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.4.18. Ten slotte waar verzoeker wijst op het inreisverbod, kan niet worden ingezien wat verzoekers grootmoeder ervan kan weerhouden haar familie te bezoeken in verzoekers land van herkomst. Verzoeker kan met zijn grootmoeder ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen en als hij haar in België wil bezoeken kan hij om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod verzoeken. Voorts brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke toegang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er nog op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

2.4.19. De Raad herinnert er nog aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen absoluut verbod op binnenkomst inhoudt.

2.4.20. Het enig middel is in al zijn onderdelen niet ernstig

2.4.21. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

K. DECLERCK